

Σταυρούλα Παπαδοπούλου
Μαρία Χατζή

επάνω

Το
κουμπί.

Εικονογράφηση
Σταυρούλα Παπαδοπούλου

Η **Σταυρούλα Παπαδοπούλου** γεννήθηκε στην Θεσσαλονίκη.

Σπούδασε Παιδαγωγική στο Queens College, CUNY της Νέας Υόρκης και έκανε επανεκπαίδευση στο Παιδαγωγικό τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης του ΑΠΘ. Τις ελεύθερες ώρες της τις αφιερώνει σε εθελοντική δράση στις δημοτικές βιβλιοθήκες της Θεσσαλονίκης, οργανώνει και παρουσιάζει εκδηλώσεις για παιδιά δημοτικού και ενημερωτικά σεμινάρια για φοιτητές.

Διδάσκει αγγλικά και προετοιμάζει υποψήφιους για τις σπουδές τους στο εξωτερικό.

Παράλληλα αρθρογραφεί σε διάφορα site του εξωτερικού με θέμα την δημιουργική διδασκαλία.

Η **Μαρία Χατζή** είναι απόφοιτος του τμήματος Αγγλικής Γλώσσας και Φιλολογίας του ΑΠΘ. Είναι επίσης και αυτοδίδακτη καλλιτέχνης, σχεδιάστρια χειροτεχνιών (για παιδιά και ενήλικες), χειροποίητων κοσμημάτων και μικροδιακοσμητικών.

Ασχολείται με τη Δημιουργικότητα (Δημιουργική Χειροτεχνία και Δημιουργική Γραφή) εδώ και δεκαπέντε χρόνια.

Τώρα δεν εργάζεται πλέον ως καθηγήτρια Αγγλικών. Αφιερώνει αρκετό από τον χρόνο της στις εκδηλώσεις των δημοτικών βιβλιοθηκών στον Δήμο Θεσσαλονίκης, όπου συμμετέχει εθελοντικά με εργαστήρια διαφόρων δημιουργικών δραστηριοτήτων (κατασκευές και δημιουργική γραφή) κυρίως για παιδιά, αλλά και παρουσιάσεις μεθόδων και τεχνικών δημιουργικής χειροτεχνίας για ενήλικες. Επίσης γράφει σχετικά άρθρα και οδηγίες για χειροποίητες κατασκευές στο διαδίκτυο, στην Αγγλική γλώσσα. Η εθελοντική της συμμετοχή στις εκδηλώσεις των βιβλιοθηκών, καθώς και η συγγραφή του παρόντος mini e-book με Creative Commons License είναι προσφορά κοινωνικού έργου (χωρίς οικονομικό όφελος για την ίδια), σε μια προσπάθεια προώθησης της δημιουργικότητας και στη χώρα μας.

Σταυρούλα Παπαδοπούλου
Μαρία Χατζή

ΤΟ ΕΠΑΝΟ ΚΟΥΜΠΙ

Εικονογράφηση
Σταυρούλα Παπαδοπούλου

Σταυρούλα Παπαδοπούλου - Μαρία Χατζή, Το επάνω κομπί
ISBN: 978-618-5040-66-6
Μάρτιος 2014

Εικονογράφηση:
Σταυρούλα Παπαδοπούλου

Επιμέλεια-Διορθώσεις, σελιδοποίηση:
Κωνσταντίνα Χαρηλαβάνη
k.charlavani@gmail.com

Εκδόσεις Σαίτα
Αθανασίου Διάκου 42, 652 01, Καβάλα
Τ.: 2510 831856
Κ.: 6977 070729
e-mail: info@saitapublications.gr
website: www.saitapublications.gr

Σημείωση: Η γραμματοσειρά που χρησιμοποιήσαμε είναι προσφορά του Aka-acid
(www.aka-acid.com).

Άδεια Creative Commons
Αναφορά Δημιουργού - Μη
Εμπορική χρήση

Όχι Παράγωγα έργα 3.0 Ελλάδα

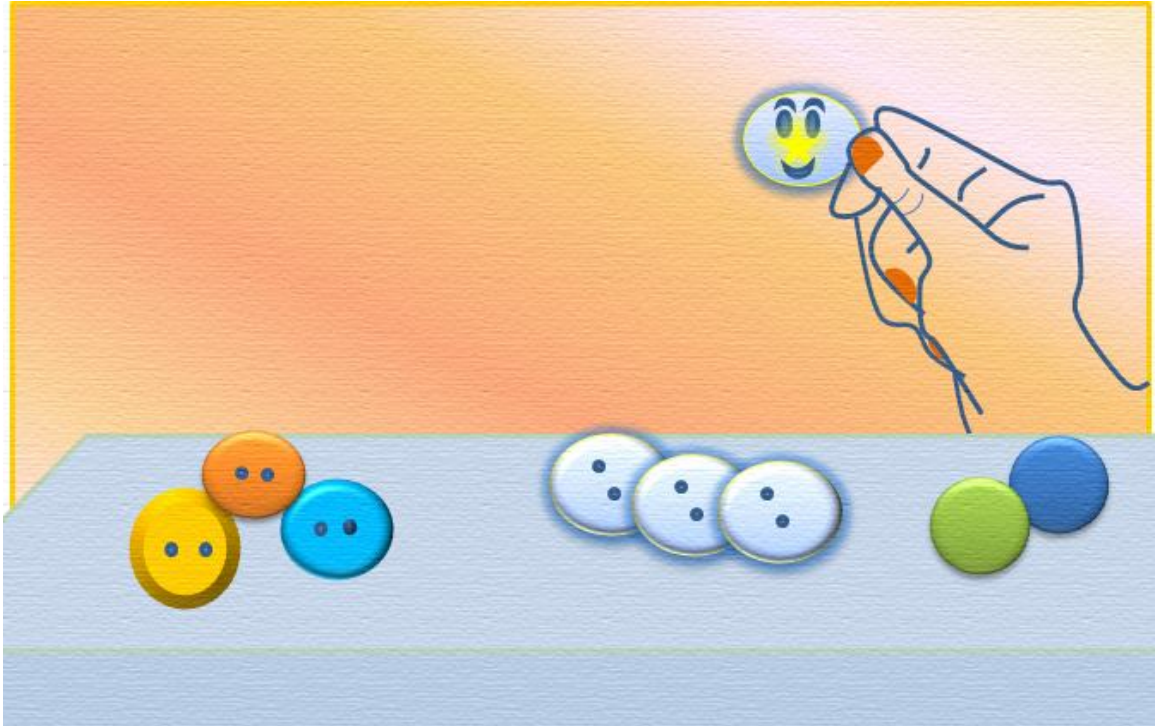
Με τη σύμφωνη γνώμη του συγγραφέα και του εκδότη, επιτρέπεται σε οποιονδήποτε αναγνώστη η αναπαραγωγή του έργου (ολική, μερική ή περιληπτική, με οποιονδήποτε τρόπο, μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο), η διανομή και η παρουσίαση στο κοινό υπό τις ακόλουθες προϋποθέσεις: αναφορά της πηγής προέλευσης, μη εμπορική χρήση του έργου. Επίσης, δεν μπορείτε να αλλοιώσετε, να τροποποιήσετε ή να δημιουργήσετε πάνω στο έργο αυτό.

Αναλυτικές πληροφορίες για τη συγκεκριμένη άδεια cc, διαβάστε στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>

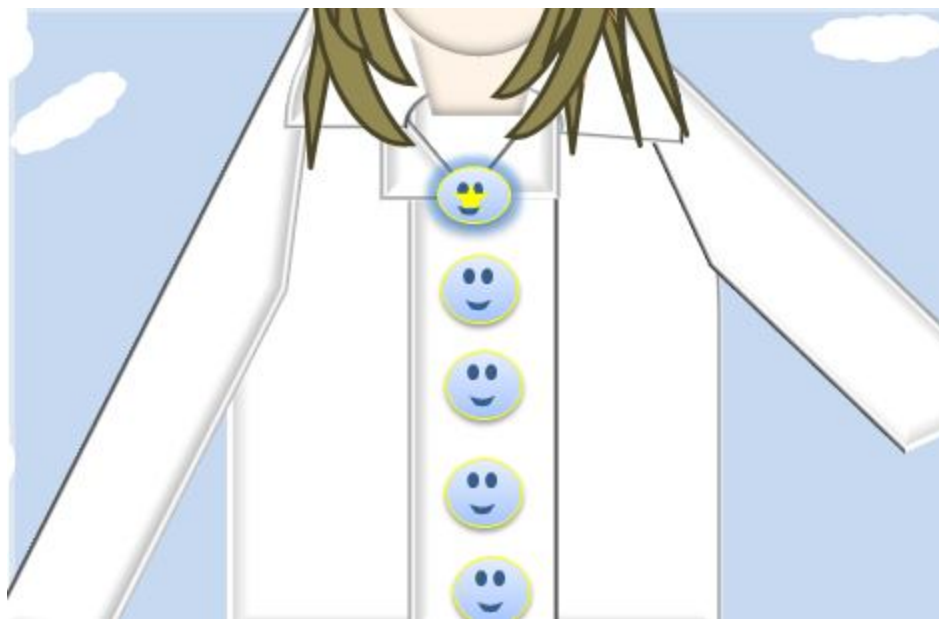

Σ' ένα μαγαζί με είδη ραπτικής και πλεκτικής υπήρχε ένα κουμπί που ήθελε όλοι να το προσέχουν και να το θαυμάζουν. Ήταν φωτεινό γαλάζιο, σαν τον καλοκαιρινό ουρανό. Στην επάνω του πλευρά δεν είχε τρυπούλες - ήταν από κάτω, κρυφές. Στο κέντρο του λαμπύριζε ένα αστεράκι, ζωγραφισμένο με το χέρι, ένα έργο τέχνης.

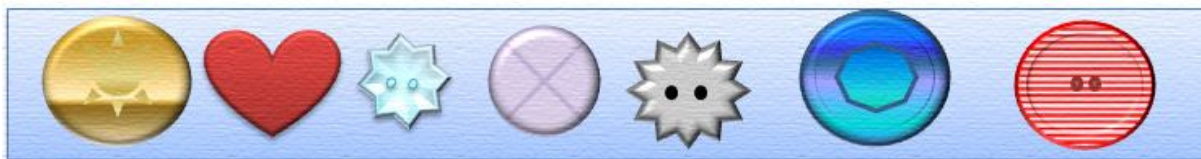

«Θέλω ένα κουμπί για την επάνω κουμπότρυπα. Να είναι κάτι ιδιαίτερο», είπε ένα πρωί μια πελάτισσα. Στα χέρια της κρατούσε μια πλεχτή άσπρη ζακέτα. Η πωλήτρια ακούμπησε το κουμπί με το αστεράκι πάνω στον πάγκο, μαζί με μερικά άλλα κουμπιά. Το γαλάζιο κουμπί έσπρωξε τα άλλα στην άκρη. «Εμένα να διαλέξετε, τον Αστέρη!», είπε και βγήκε μπροστά, να το προσέξει η πελάτισσα. «Όμορφο, αλλά ακριβό», είπε η πελάτισσα στην πωλήτρια. «Μπορείτε να αγοράσετε ένα μόνο, για την επάνω κουμπότρυπα και τα υπόλοιπα να είναι πιο φτηνά και πιο αγνά, στο ίδιο χρώμα», απάντησε εκείνη.

Έτσι, ο Αστέρης έγινε το επάνω κουμπί στη ζακέτα της Κατερίνας. Όλοι τον πρόσεχαν και τον θαύμαζαν. Με τ' άλλα κουμπιά της ζακέτας δεν ήθελε να έχει σχέσεις - ούτε καν τα ονόματά τους δεν ήξερε. Βέβαια, η ζωή δεν ήταν πάντα ευχάριστη και εύκολη, ούτε γινόταν όλα όπως τα είχε κάποτε φανταστεί ο Αστέρης. Καμιά φορά, ο κόσμος δεν έβλεπε καθόλου το επάνω κουμπί, κι ας ήταν ψηλά. Όταν η Κατερίνα άφηνε τη ζακέτα της ξεκούμπωτη, μπροστά του έπεφτε και τον έκρυβε το πέτο. «Πώς τοήμάς να με κρύβεις;» φώναζε ο Αστέρης στο πέτο.

Ή, όταν έκανε κρύο και η Κατερίνα κουκουλωνόταν με το κασκόλ της. «Τραβήξτε το από πάνω μου, αμέσως!» διέταζε ο Αστέρης τα υπόλοιπα κουμπιά. «Δεν μπορούμε. Κρατάμε τη ζακέτα κουμπωμένη, για να μη κρυώσει η Κατερίνα», απαντούσαν εκείνα. Άλλες φορές, όταν φυσούσε δυνατός αέρας, τον σκέπαζαν τα μακριά μαλλιά της Κατερίνας. Ο Αστέρης φώναζε και πάλευε με τα τρελά μαλλιά της, μέχρι που βράχνιαζε και κουραζόταν. Αλλά γενικά, ήταν ευχαριστημένος για την καλή του τύχη, που πίστευε ότι του άξιζε.

Η Κατερίνα, όμως, μεγάλωσε πολύ γρήγορα κι η γλεχτή άσπρη ζακέτα δεν τη χωρούσε πια. Τη χάρισε στην μικρότερη ξαδέρφη της την Ειρήνη. Η Ειρήνη, αντίθετα με την Κατερίνα, ήταν πολύ ζωηρή - συνεχώς καυγάδιζε και πάλευε με τ' άλλα παιδιά, όταν έπαιζαν μαζί στο πάρκο της γειτονιάς τους και στην αυλή του σχολείου. Τα παιδιά τραβούσαν την Ειρήνη από τη ζακέτα της, λες και ήθελαν να της τη σκίσουν. Η κλωστή που κρατούσε τον Αστέρη ραμμένο στη θέση του τεντωνόταν και τσίριζε. «Βοήθειααααα!!!!!!», φώναζε ο Αστέρης στ' άλλα κουμπιά της άσπρης ζακέτας. «Κρατήσου όσο πιο γερά μπορείς! Και εμείς κρατάμε τις δικές μας κλωστές! Η ζακέτα της Ειρήνης μας χρειάζεται όλους!», του απαντούσαν εκείνα.

Μια μέρα, η Ειρήνη ζεστάθηκε, την ώρα που πάλευε στο πάρκο με τον συμμαθητή της τον Νίκο, κι έβγαλε τη ζακέτα της. Ο Νίκος άρπαξε τη ζακέτα και την πέταξε πάνω στα σύρματα του χαλασμένου φράχτη. Τα κουμπιά είχαν μπλεχτεί στο συρματοπλέγμα. Η Ειρήνη τραβούσε με μανία τη ζακέτα της, να τα ξεμπλέξει. Το επάνω κουμπί, ο Αστέρης, κόντευε να πηγεί! Ευτυχώς, βοήθησε ένας καλός κύριος.

«Για μένα το έκανε. Σίγουρα θα ήταν θαυμαστής μου», σκέφτηκε ο Αστέρης. Όταν η Ειρήνη πήρε την άσπρη ζακέτα στα χέρια της, είδε ότι ένα από τα άλλα κουμπιά έλειπε από τη θέση του. Έψαξε, αλλά δεν το βρήκε. «Θα αλλάξουμε και τα υπόλοιπα κουμπιά, εκτός από το επάνω», είπε εκείνο το βράδυ η μαμά της Ειρήνης. Καινούρια κουμπιά; Να χαρεί, να λυπηθεί, να μη δώσει σημασία ή να φοβηθεί ο Αστέρης; Τι ήταν πάλι ετούτη η έκπληξη!

Όταν είδε τα καινούρια κουμπιά για τη ζακέτα της Ειρήνης, κατατρόμαξε! Ήταν ολόδια με αυτόν!

«Όχι, τι έπαθα!» σκέφτηκε. «Όχι, όχι, ας φαίνονται έτσι. Εγώ δεν είμαι όποιος κι όποιος! Είμαι το επάνω κουμπί... έχω κάτι ιδιαίτερο!» παρηγόρησε τον εαυτό του. Αλλά η αλήθεια ήταν ότι αν άλλαζε θέση με οποιοδήποτε από τα καινούρια κουμπιά, κανείς δεν θα καταλάβαινε τη διαφορά.

«Κάνετε λάθος! Η ζακέτα ήταν ομορφότερη με τα αηλά και φτηνά κουμπιά!», φώναξε ο Αστέρης. Έλεγε ψέματα. Μα κανείς δεν του έδωσε σημασία. Τα νέα κουμπιά ήταν ενθουσιασμένα. «Βρήκαμε ένα ακόμη μέλος της οικογένειάς μας! Εμένα με λένε Φώτη. Κι από δω ο Στέλιος!», του είπε ένα κουμπί. «Κι εμένα με λένε Λάμπη. Κι αυτός εδώ, είναι ο Λουκάς. Το σόι μας θα συνεργαστεί τέλεια!», του είπε ένα άλλο κουμπί.

Στο τέλος, ήθελε δεν ήθελε ο Αστέρης, σώπασε. Όμως, αυτά τα σχετικά με την «οικογένεια», το «σόι» και τη «συνεργασία», δεν του άρεσαν καθόλου. Τουλάχιστον, ήταν ακόμη το επάνω κουμπί. Με τον καιρό συνήθισε να μοιράζεται την προσοχή και τον θαυμασμό του κόσμου μαζί με τ' άλλα κουμπιά, το σόι του. Δεν ήταν και τόσο άσχημα τα πράγματα. Τουλάχιστον, οι συγγενείς του δεν ήταν τεμπέληδες – όλοι τους έκαναν ό,τι μπορούσαν για να κουμπώνει σωστά η γλεχτή ζακέτα της Ειρήνης.

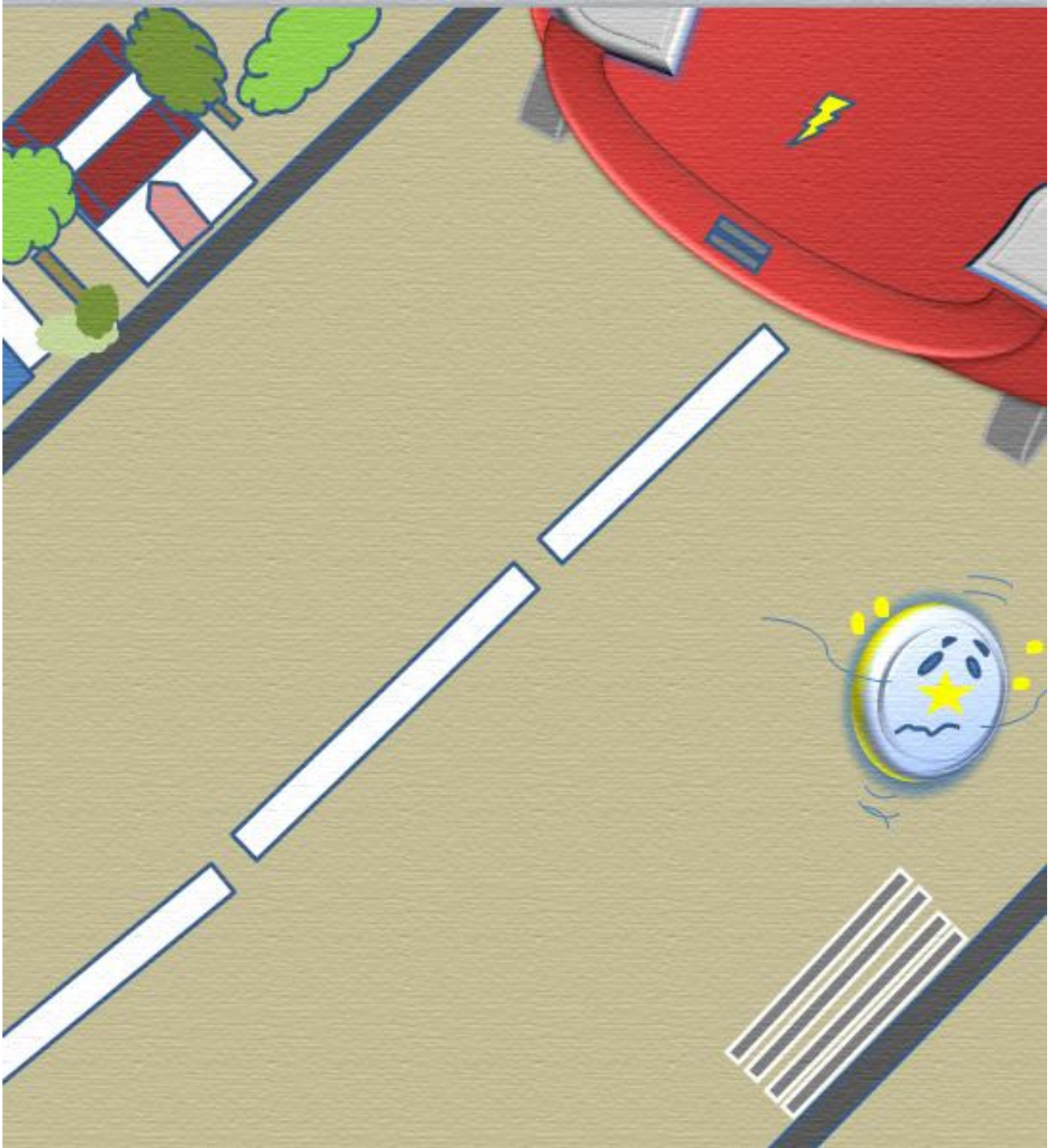

Έτσι κύλησε ο χρόνος, κι η Ειρήνη, όπως κι η Κατερίνα, μεγάλωσε γρήγορα. Η ζακέτα με τα λαμπερά κουμπιά δεν τη χωρούσε πια ούτε αυτή. Την έδωσε στον Πέτρο, που έμενε στη πολυκατοικία τους. Η γλεχτή άσπρη ζακέτα άλλαξε χρώμα - βάφτηκε μπλε.

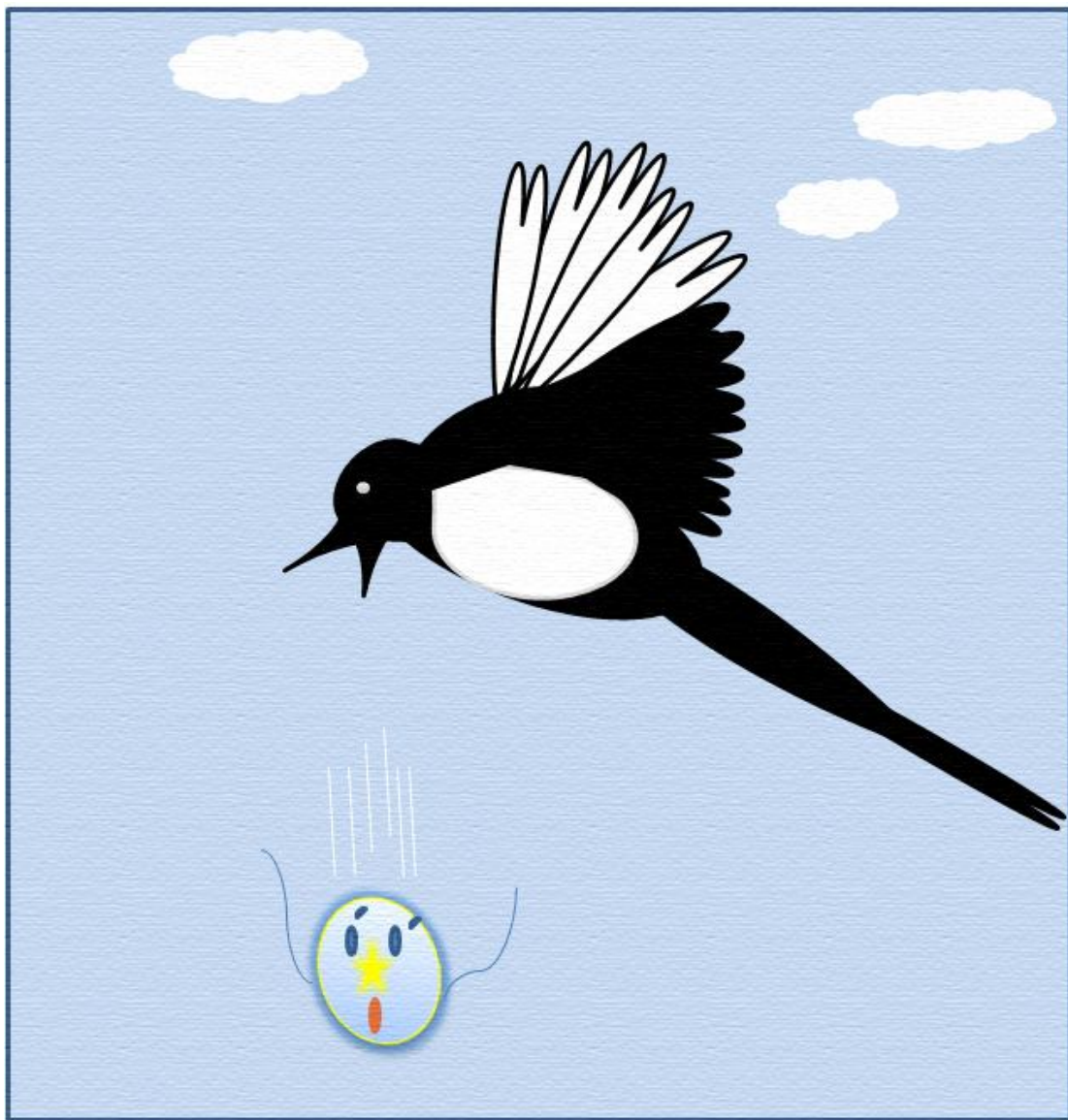

Πόσο όμορφα έδειχναν, πάνω στο μπλε χρώμα, τα λαμπερά κουμπιά με τ' αστεράκια – λες και ταξίδευαν σε θάλασσα! Ο κόσμος τώρα τα πρόσεχε ακόμη περισσότερο από πριν. «Τι κρίμα να μου κλέβουν οι συγγενείς μου τους θαυμαστές! Τι καλά να κοβόταν οι κλωστές τους και να χάνονταν!», σκέφτηκε μια μέρα ο Αστέρης. Όμως, ξεχνούσε ότι τα άλλα κουμπιά, ο Φώτης, ο Στέλιος, ο Λάμπης κι ο Λουκάς, ήταν φρεσκοραμμένα και η κλωστή τους ήταν γερή. Η δική του είχε γεράσει και δεν είχε τη δύναμη να τον κρατήσει όπως παλιά.

Ένα πρωί, λοιπόν, που ο Πέτρος πήγε βόλτα, η κλωστή κόπηκε και ο Αστέρης κατρακύλησε στο δρόμο.

Ενώ κατακυλούσε τον είδε μία γάτα και άρχισε να τον κυνηγάει για να παίξει μαζί του. Κατατρομαγμένος, πήγε και χώθηκε πίσω από ένα χαρτόκουτο, δίπλα στον κάδο των σκουπιδιών. Εκεί έμεινε κρυμμένος μια ολόκληρη μέρα. Την άλλη μέρα το πρωί ήρθε το σκουπιδιάρικο να αδειάσει τους κάδους και κατάπιε το χαρτοκιβώτιο.

Ο Αστέρης κατακύβησε σαν τρελός κάτω από ένα αυτοκίνητο και παρά λίγο θα έπεφτε μέσα στην αποχέτευση του δρόμου! Νόμιζε ότι είχε σωθεί, ώσπου ο οδηγός έβαλε μπρος το αυτοκίνητο και ο Αστέρης ξαναβρέθηκε στο δρόμο, οθολόναχος και απροστάτευτος.

«Γιατί δεν έρχεται ο Πέτρος να με βρει; Φοβάμαι... Θέλω να πάω σπίτι μου!», σκεφτόταν. Κανείς δεν νοιάζονταν πια για την ομορφιά του. Οι περαστικοί τον προσπερνούσαν, χωρίς να του δίνουν καμιά σημασία. Μονάχα μια καρακάξα πρόσεξε τη λάμψη του και τον πήρε στο ράμφος της. Τον σήκωσε ψηλά, μέχρι που έφτασε σ' ένα μπαλκόνι.

Εκεί είδε κάτι πιο λαμπερό κι ο Αστέρης της φάνηκε άχρηστος - τον άφησε να ξαναπέσει στο δρόμο. Ο καημένος τα είχε χαμένα! Ενώ κατρακυλούσε πάλι από δω κι από κει, χωρίς να ξέρει που να πάει για να σωθεί, ένα αγόρι με αθλητικό παπούτσι τον κλώτσησε μακριά, λες κι ήταν μπάλα. Ο Αστέρης έκανε τούμπες στον αέρα και μετά προσγειώθηκε στη γωνία ενός σκαλοπατιού, στην είσοδο μιας πολυκατοικίας. Εκεί, έβαλε τα κλάματα.

Μετά δυο μέρες, ένα χέρι κοριτσίστικο τον σήκωσε από το σκαλοπάτι - ήταν η Ειρήνη! Ήταν βρώμικος, ταλαιπωρημένος και λίγο γρατσουνισμένος. «Πώς βρέθηκες εσύ εδώ;», τον ρώτησε. Εκείνος ακόμη κλαψούριζε. Η Ειρήνη τον καθάρισε και αμέσως μετά τον πήγε στον Πέτρο. «Θα ξαναγίνω το επάνω κουμπί!» σκέφτηκε ο Αστέρης μόλις ξαναβρέθηκε στο σπίτι του.

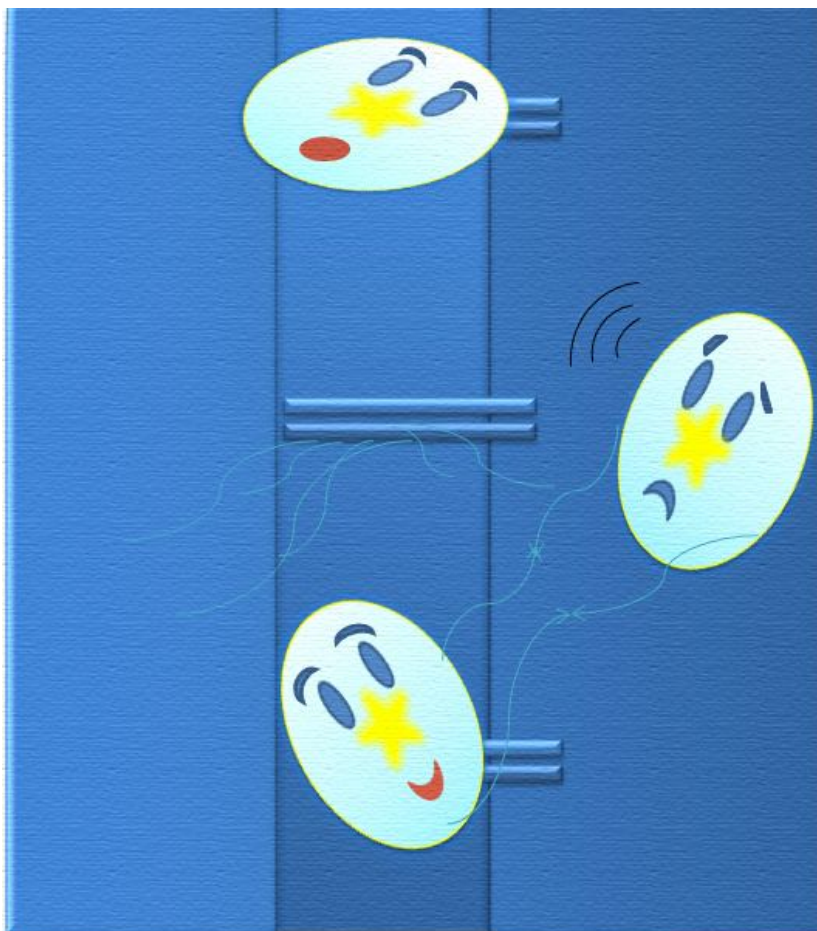

Τα υπόλοιπα κουμπιά της ζακέτας έκαναν μεγάλες χαρές που τον είδαν. «Μας έλειψες», του είπε ο Λουκάς. «Φοβηθήκαμε μήπως δεν σε ξαναδούμε ποτέ!», συμπλήρωσε ο Στέλιος. Χάρηκε και ο Αστέρης που ξαναβρέθηκε κοντά στους δικούς του. Ένωσε μια γλυκιά ζέστη να τον αγκαλιάζει – έτσι είναι όταν σ' αγαπούν.

Όμως η παλιά του θέση δεν τον περίμενε. «Τη μέρα που χάθηκες, ο Πέτρος αρρώστησε κι έβηξε πολύ. Ο γιατρός είπε να κρατάμε το στήθος του ζεστό. Κάναμε οικογενειακό συμβούλιο και στη θέση σου βάλαμε τον Λουκά», του εξήγησε ο Λάμπης. «Τώρα η θέση σου είναι απέναντι από την κάτω κουμπότρυπα, την τελευταία», είπε ο Φώτης. Ο Αστέρης στραβομουτσούνιασε που θα ραβόταν σε άλλη θέση, μα δε μίλησε.

Αυτός που κάποτε ήταν το επάνω κουμπί έγινε πια, το κάτω κουμπί. Όσο μεγάλωνε και ψήλωνε ο Πέτρος, τόσο δυσκολεύονταν τα κουμπιά να κρατήσουν τη ζακέτα του κουμπωμένη. Μια μέρα, που ο Πέτρος ήταν ντυμένος σαν κρεμμύδι, οι κλωστές του Λάμπη κόπηκαν. Ο Λάμπης πετάχτηκε έξω από την κουμπότρουπά του, φωνάζοντας «Αααα!!!». Τ' άλλα κουμπιά κοίταζαν με τρόμο. «Σ' έπιασα!!» φώναξε ο Αστέρης και τον στρίμωξε πάνω από την τελευταία κουμπότρουπα. Ο Λάμπης πήρε μια βαθειά ανάσα. Σώθηκε.

«Χωρίς εσένα, θα ήμουν χαμένος... Σ' ευχαριστώ! Έχεις μεγάλη καρδιά και δυνατά μπράτσα!» του είπε. Τ' άλλα κουμπιά άρχισαν να χειροκροτούν. «Ηρωας! Ηρωας!», φώναζαν ο Λουκάς κι ο Στέλιος. Ο Αστέρης ένωσε μια αλληιώτικη υπερηφάνεια, που δεν την ήξερε μέχρι τότε.

Από κείνη τη μέρα, ο Αστέρης δεν στραβομουτσούνιασε ποτέ ξανά που δεν ήταν πια το επάνω κουμπί. Βοηθούσε, με χαρά, αυτούς που τον χρειάζονταν και έκανε πάντα σωστά τη δουλειά του. Ήταν ένα κουμπί αληθινά αξιοθαύμαστο!

ΤΕΛΟΣ

Η ιδέα για τις Εκδόσεις Σαίτα ξεπήδησε τον Ιούλιο του 2012 με πρωταρχικό σκοπό τη δημιουργία ενός χώρου όπου τα έργα συγγραφέων θα συνομιλούν άμεσα, δωρεάν και ελεύθερα με το αναγνωστικό κοινό.

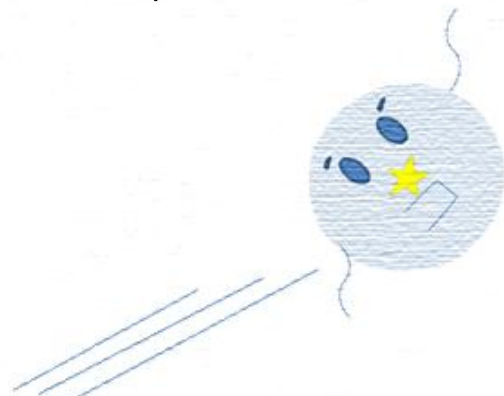
Μακριά από το κέρδος, την εκμετάλλευση και την εμπορευματοποίηση της πνευματικής ιδιοκτησίας, οι Εκδόσεις Σαίτα επιδιώκουν να επαναπροσδιορίσουν τις σχέσεις Εκδότη-Συγγραφέα-Αναγνώστη, καλλιεργώντας τον πραγματικό διάλογο, την αλληλεπίδραση και την ουσιαστική επικοινωνία του έργου με τον αναγνώστη δίχως προϋποθέσεις και περιορισμούς.

Ο ισχυρός άνεμος της αγάπης για το βιβλίο,
το γλυκό αεράκι της δημιουργικότητας,
ο ζέφυρος της καινοτομίας,
ο σιρόκος της φαντασίας,
ο λεβάντες της επιμονής,
ο γραιγος του οράματος,
καθοδηγούν τη σαίτα των Εκδόσεών μας.

Σας καλούμε λοιπόν να αφήσετε
τα βιβλία να πετάξουν ελεύθερα!

Ο Αστέρης είναι ένα όμορφο, λαμπερό κουμπί, που θέλει όλοι να το προσέχουν και να το θαυμάζουν. Κι έτσι γίνεται, μέχρι τη μέρα που αναγκάζεται να συνυπάρξει και να συνεργαστεί με τους συγγενείς του, που είναι κάποια άλλα κουμπιά ολόγεια με αυτόν.

Απογοητευμένος και θυμωμένος, βλέπει τη ζωή του να αλλάζει προς το χειρότερο. Μέσα στην απογοήτευση και τον θυμό του, ο Αστέρης ζει μια περιπέτεια που του μαθαίνει τι σημαίνει να είσαι αληθινά αξιοθαύμαστος.